

„Aby sme mohli poslúchať, potrebujeme pokoru.“

Keď máš prikazovať, neponižuj:
rob to jemne; rešpektuj intelekt
a vôľu toho, kto ťa poslúcha.
(Vyhňa, 727)

15. december

Pán k nám často hovorí
prostredníctvom druhých ľudí. No
môže sa stať, že poznanie ich chýb a
myšlienka, či sú dobre informovaní a
či porozumeli všetkým

podrobnostiam problému, sa nám predstaví ako výzva k neposlušnosti.

Toto všetko môže mať božský význam, pretože Boh od nás nevyžaduje slepú poslušnosť, ale poslušnosť rozumnú, a my máme cítiť zodpovednosť pomôcť iným ľuďom prostredníctvom svetla svojho rozumu. Budme však úprimní k sebe samým a vždy sa presvedčme, či to, čo nás vedie, je láska k pravde alebo náš egoizmus a lipnutie na vlastnej mienke. Keď nás naše názory oddeľujú od ostatných, keď narúšajú spoločenstvo a jednotu s našimi bratmi, je to jasný znak, že nekonáme v súlade s Božím duchom.

Nezabúdajme: aby sme mohli poslúchať, potrebujeme veľkú dávku pokory. Znovu sa zahľadme na Kristov príklad. Ježiš poslúcha, a to Jozefa a Máriu. Boh prišiel na zem, aby poslúchal; aby poslúchal ľudské stvorenia. Sú to síce dve dokonalé

stvorenia: Svätá Mária, naša Matka – väčší než ona je len Boh –, a onen prečistý muž, Jozef. Ale predsa sú to len stvorenia. A Ježiš, Boh, ich poslúcha. Musíme milovať Boha, aby sme mohli takto milovať i jeho vôľu a túžili odpovedať na volanie, ktoré nám adresuje skrze povinnosti nášho bežného života: v záväzkoch nášho stavu, v povolání, v práci, v rodine, v spoločenskom živote, v našom utrpení i v utrpení iných ľudí, v priateľstve a túžbe konať to, čo je dobré a spravodlivé. (Ísť s Kristom, 17)